

בזהיא הנאה שבעל הפקdon מהנה אותו, דקה נפיק ליה **קלא דאייניש מהימנא הווא**, בזה שהוא מפקיד עצמו וסומך עליו יוציא עליו שם טוב שהוא אדם נאמן, המורות הנאה זו, גמיר גומר השומר בדעתו, ומשעבד נפשיה להתחייב אף באונסים.

שנינו במשנתנו: **וכל שאפשר לו לקיימו** בסופו, והתנה עליו מותחילתו, הרי זה תנאי.

אמר רב טבלא אמר רב: זו דברי רבי יהודה בן תימא, הסובר שرك תנאי שיש אפשרות לקיימו הוא תאני. **אבל חכמים ואומרים:** אף על פי שאי אפשר לו לקיומו בסופו, והתנה

תנאה: ומיתה שומר שכיר, שכל חייבו מדין תורה הוא רק בגיןה ובאייה, להיות כושיאל, להתחייב לשלם אף אם יקרה אונס לפקדון. ⁽⁴⁰⁾

ומקשہ הגمرا: **במאי** הוא מתחייב, וכי ניתן להתחייב ב"דברים"? והרי צריך לעשות קניין כדי להתחייב! ⁽⁴¹⁾

אמר שמואל: **בשכנו מידו** בקניין סודר על ההתחייבות הו.

ורבי יוחנן אמרו: **אפילו תימא בשלא** קנו מידו, בכל זאת מועילה התחייבותו, כי

מעילה כהתחייבות צדעית, שהתחייב לבעלים, שאם יאנס החפץ, הוא ישלם.

ונפקא מינה בשומר חינס שהתנה להתחייב בגיןה ובאייה, והוא טוען שקרה אונס, האם אפשר להשיב אותה להשבע שקרה אונס. כי אם חיווי הגניבה ובאייה שהתחייב הם מצד חיוב אחריות של שומר, הרי הוא צריך להשבע על זה, ככל שומר. אבל אם התחייבותו היא ורק התחייבות צדעית, שלא שיכת לדיני שומרים, אין עליה דין שבואה של שומר.

41. והקשה הראב"ד, בשם שכיר שומר מתחייב בשעת משיכת החפץ לbijתו, ושמע מינה שהמשיכה מחייבת את חיווי אחריות השומרים, כמו כן גם המתחייב יותר על חיוויו שבתורה, כיון שהוא מתנה להתחייב קודם משיכת החפץ, הרי כמשמעותו, תהווה המשיכה קניין להתחייב ככל מה שקיבל על עצמו?

ותירץ הראב"ד, שהמשיכה בכוחה לחייב ורק כפי מה שהחייבתו תורה, ולכן מי שמתנה על כך שיתחייב יותר, הרי התנה שם לא יוועל החיבור, לא ישמור כלל. ואדרבה, היהות והמשיכה בכוחה לחיבך רק כפי מה שנאמר בתורה, ולא נתקימה

מלכתחילה אפשרות לחיבך יותר, ומה ההבדל בין שומר למקדש.

והראשונים פירשו, ששומר, בשביל להתחייב, צריך הוא ל上岗 את החפץ אליו ולהכניסו לרשותו, ובזה שהחפץ ברשותו ותחתי ידו, בכך הוא מתחייב על שמירת נזקיו. אבל כשהתנה מראש, הרי הוא מתנה שאיננו לוקח את החפץ לבתו, והרי הוא כאילו אינו נמצא נמצא אצל. ולכן, נמצא, שהוא איןנו שומר המתנה להפטר מחובבים, אלא איןנו שומר כלל, היהות וחסר כאן את המשיכה המחייבת של השומר, כי כאן הרי לא משך את החפץ על מנת להכניסו לרשותו ולהתחייב עליו, ואין עליו חייבם בכלל, ומהני התנתאו גם לרבי מאיר.

40. יש להסתפק: האם כשהוא מתחייב יותר מדיננו כשיannis החפץ והוא צריך לשלם, האם התשלום הוא מדיני אחריות השומרים, יוכל adam לעשות עצמו לשומר החיבך על שמירתו יותר מדיני התורה. או שמא נאמר, יותר ממה שחייבת התורה, וכגון שומר שכיר באונסים, אין adam יכול לקבל על עצמו. ואם יקרה אונס, אין הדבר באחריותו כשומר, אלא שהתחייבותו